

Catarina e u ciuccè chë parla

A Supinë cë štëa anticamente la crëdënza ca lë bèštië parlavënë a la nöttë ‘e Natalë e tuttë lë cuntarinë, a Natalë, révënë doppia razione ‘é sciënë a lë bèštië.

Mò cë štëa na fémmëna chë zë chiamava Catarina. Catarina éva zëtëlla e talë éva rëmašta pëcché nisciunë la vulëa, ca tënëa lë baffë e la varva ‘nfaccia. Ricëanë ca sëmbrava cchiù urzë chë crëštijana.

‘Šta Catarina ‘ncë crërëva ca l’anëmalë parlavënë la nöttë ‘é Natalë e parlannë chë cèrtë ‘mëcizië suo’, dicètë: “ I’ ‘ncë crëdë ca lë bèštië parlënë a Natalë; ‘štasëra voglië pròipa vërë s’è vërë: Quannë lë méttë a magnà a l’anëmalë, nnë rènghtë la raziona ‘é sciënë a u ciuccë e voglië vërë chë succërë...”.

‘Št’amicë allorë pénzannë ‘é farlë nu schërzë: facënnë annasconnë a unë dë lë lorë, a Minghë, sott’a la magnatora.

Arrëvattë la sëra, quannë štëa a fa scurë, Catarina mëttëtë a magnà a lë pëcurë, po’ ‘uardattë ‘nfaccë a u ciuccë e facëtë finta dë irzënë. Z’avvijattë vërzë la porta, ma mëntrë štëa pë ‘sci’, sëntëtë ca u ciuccë ragliattë e subbëtë appriëssë sëntëtë na vocë chë dicëa:

“ nnë më rà u sciënë, e dumanë të ménë na panëtta ca të fa rëmané cionca”.

Catarina sëntënnë ‘lla vocë zë mëttëtë na paura ca lë lëvattë la paróla da mmocchë; zë ‘mpàurëtë e scappattë addò u patrë.

U patrë vërënnëla tutta mpaurita addummannattë: “ Ch’è succiëssë?”. Ma Catarina nn’ëva capace dë parlà e facëa sulë ségnë chë la mane ‘mbaccë la vocca e kë la coccia capëzziavë.

Da quillë juornë Catarina përdëtë la paróla e a chi l’addummannavë ch’ëva succiëssë, rëspunnëva “oh... oh...” e capëzziannë ‘nznava kë la manë la vocca, pë fa capì a tuttë ca u ciuccë suo’ avëa parlatë.